

[Korsgaard.]

er gjort af disse tre Herrer, er et fortrinligt Arbejde. Det har givet de øvrige Medlemmer af Udvalget let Lejlighed til paa en, tror jeg at turde sige, grundig Maade at sætte sig ind i de enkelte Baners Forhold, og de enkelte Baner er gaaet igennem af det samlede Udvalg.

Forslaget, som det fremtræder, vil jeg paa en vis Maade nærmest betegne, i alt Fald finansielt set, som en Ramme, og anderledes kan det formentlig heller ikke være. Det angiver visse Maksimumsbeløb, som maa anvendes, men, som vistnok ogsaa sagt af Socialdemokratiets ærede Ordfører, det er jo ingenlunde givet, at det samlede Beløb bliver anvendt — nogle vil vistnok tænke som saa: forhaabentlig ikke.

Den Maade, hvorpaa man er gaaet frem, naar man har skullet bestemme, hvorledes man maatte hjælpe, og hvem man skulde hjælpe, har været den, som det ogsaa er nævnt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at man fornuftigvis ikke har ment at burde hjælpe dem, som ikke havde Hjælp behov; men der er ogsaa en anden Gruppe Baner, man ikke har villet hjælpe, og det tror jeg ikke blev omtalt af det ærede Medlem, det er den Gruppe, som nok har stillet Krav om Penge, men hvor man mente, at de Ting, de vilde lave for de Penge, de eventuelt fik, ikke vilde virke i væsentlig Grad balanceforbedrende, og det forekommer mig, at det er et overordentlig heldigt Standpunkt at indtage, at hvor det drejer sig om saadanne Forhold, vil man ikke sætte nye Penge i Foretagendet.

Tilbage bliver saa de to Grupper af Baner, som efter Udvalgets Mening bør hjælpes. For det første de Baner, som i og for sig nok kunde hjælpe sig selv, men som ikke har den lette Adgang til Laan, som Staten nu en Gang har, og dem foreslaar man altsaa at hjælpe igennem at skaffe dem disse Laan. Her drejer det sig om 2½ Mill. Kr., og jeg vilde tro, at det er Penge, man virkelig tør regne med at faa igen, saa den virkelige finansielle Byrde, Staten paatager sig, tror jeg man kan sige, ikke findes indenfor disse 2½ Mill. Kr. Derimod findes den, og sikkert i høj Grad, indenfor de 5 Millioner, man vil give i, som jeg helst vil kalde det, Tilskud til de Baner, der er saa svagt stillede, at man ikke tør forvente, at de vil kunne tilbagebetale Laanet. Jeg skal ikke nægte, at det nok kan lyde meget godt, det, som det ærede Medlem Hr. Vanggaard sagde, at man skulde ogsaa give Kommunerne Adgang til at kunne faa

deres Penge igen, selv om de skulde komme bagetter Staten. Jeg tror at turde sige, at Statens Sikkerhed er saamænd overmaade problematisk, saa naar man vil finde sig i at komme bagetter Staten, tror jeg ikke, den Sikkerhed, man faar, bliver meget værd; jeg tror, den kan takseres som Statens Sikkerhed i Kronborg Glasværk, og det blev jo ikke til meget. Nej, man maa være klar over, at der her bringes et Offer fra det offentliges Side. Man maa heller ikke glemme — naar det ærede Medlem Hr. Vanggaard vilde skabe Sikkerhed for Kommunerne —, at Kommunerne jo gennemgaaende er Ejere. Kommunerne maa betale Driften, hvis den ikke kan betale sig selv, saa her synes jeg ærlig talt ikke, der er særlig Grund til at skabe anden Sikkerhed end den, som ligger i, at Banen faar større Mulighed for at kunne gaa, end den hittil har haft.

Jeg har allerede omtalt, at en af Betingelserne for, at Banerne kan faa Tilskud, er, at de Ting, de vil lave, virker væsentlig balanceforbedrende, og dér er det jo givet, at i de nye Motorvogne — overfor den Trafik, man maa ind paa, hvis man vil klare sig overfor Bilerne, den nemlig at køre ofte — har man et Middel, som kan give en væsentlig bedre Drift, og den Gennemgang, Udvalget har foretaget, viser ogsaa, at hvor det var Motorvogne, man vilde anskaffe for de Penge, man ønskede, fremkom der en virkelig Balanceforbedring.

Som vistnok nævnt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet er det hævet over enhver Tvivl, at man i mange Tilfælde vil nærme sig meget stærkt til Balance, men givet er det ogsaa, at der bliver alligevel i ikke faa Tilfælde et ikke helt ubetydeligt Driftsunderskud, som maa betales af Egnen, tilbage. Her er saa Spørgsmaalet, hvorledes Egnen vil forholde sig, naar den bliver stillet heroverfor gennem det Udvalg, som forudsættes i Lovforslaget, og her maa jeg have Lov at sige, at det, der her foreslaas, er i Virkeligheden Afslutning af Udvalgets Arbejde, og jeg er overmaade tilfreds med, hvad enten det bliver mig selv eller en anden at mit Parti, der kommer ind i Udvalget, at Rigsdagen faar Lejlighed til gennem delegerede at følge disse Forhandlinger ud i den afgørende Fase, som er den, om den paagældende Egn vil gaa ind med en Del af den Udgift, som skal til for at skaffe de Genstande, som der nu er Tale om og saa betale Driftsudgiften.

Der har vel nok været visse Stemninger i Retning af, at man skulde sige om